

Folket som alltid står utanför

I våras öppnade St Pauls kyrkan. Plötsligt en dörr till mat och värme. Jag minns Klaragården där jag uppehöll mig under tiden jag var hemlös. Nu har tiderna förändrats och mycket som funnits har försvunnit. Det var med glädje jag första gången öppnade dörren till en "ny" kyrka.

Att vara en av dom som många aldrig ens såg förr. Syntes det gjorde jag säkert men på fel sätt tyckte nog många. Vi är folket som alltid står utanför. Vi bildar våra egna lagar och regler för att klara av att överleva. Ingen har valt att bli hemlös, ha ett missbruk eller att lida av psykisk ohälsa. Ingen av oss har med vilja brutit med våra familjer och barn.

Det verkar ha blivit en trend att *"dom där får skylla sig själva"*. Förr var det oss samhället klagade på; att vi kostade pengar, spred sjukdomar och inte levde som man skulle helt enkelt. Men så kom en tid med ökad invandring och plötsligt skulle redan för små resurser delas på fler.

Ingen hjälp, enbart öppenvårdsmottagningar som trycker in människa efter människa, yngre och yngre som kossor till slakt.

Idag och sedan många år tillbaka lever jag med substitut. Självklart har jag haft återfall under dessa år, men inte långvariga. Jag lyckades ta över min träningslägenhet och fick ett eget förstahandskontrakt. Jag har träffat på många bra människor under mitt liv, icke beroende, och när jag vågat berätta om min bakgrund med missbruk och hemlös är det inte många som trott på mig. Och det kan göra mig så arg för vi kommer ifrån alla olika samhällsklasser.

På insidan skriker jag. Jag har trauman, ptsd och annan psykisk ohälsa plus minberoende sjukdom att stängas med varje

dag. Jag lyfter på hatten för dom som säljer tidningen Situation Stockholm, som jag själv gjorde i några månader när jag var hemlös.

St Pauls kyrkan har blivit en oas för mig. Visst kommer det in folk ibland som mår mindre bra men jag kan s j ä l v välja att gå dit och även gå därifrån om det blir för mycket. För oss som lever med substitut och vill vara rena ifrån andra droger kan livet bli ganska tomt. Ofta umgås man med andra i likadan sits eller folk som är här ett aktivt missbruk. Vi finns liksom inte till i det som kallas för samhället trots att vi inte längre nyttjar några droger. Nästan alla beroende bär även på psykisk ohälsa och får inte den rätta hjälpen utan medicinerar på eget bevåg. Det är sorgligt och vissa dagar undrar nog många av oss varför vi ens går upp. Men i n g e t kan bli värre än det livet jag levt som tung heroinist och hemlös, aldrig!

Därför gör det så ont att se hur världen faller sönder. Jag blir så arg. Vi är också människor. Vi har varmt blod i våra kroppar. Det måste ske en förändring inom vår så kallade missbruksvård på regeringsnivå i Sverige, det är dags för det nu. För många lider. Och ändå är vi ett folk som kommer tillbaka år efter år. Vi har lärt oss och sett så mycket skit att det mesta för oss, som för andra kan vara jättestora problem, det tar vi med ro för några av oss måste dessutom hitta nånstans att sova för natten.

Tack att Ni på St Pauls kyrkan finns! Tack för Situation Stockholm.

Till alla vänner där ute; sluta aldrig ifrågasätta om du tycker att något är helt fel. Kämpa för Dig själv!

Minna